

FATOŞ ÜSTEK

A GUIDE TO A UNIVERSE SUPPLEMENTARY TO THIS ONE

x-ist

BU EVRENE EK BİR EVREN İÇİN REHBER

To the one who still can dream

Düşleyebilene

A Universe Supplementary to This One is a project initiated and curated by Fatos Ustek for x-ist, Istanbul. The project has manifested itself as an exhibition and a publication that compliment one another. The exhibition consists of works by **Fatih Alkan, Heman Chong, Ceren Oykut, Manuela Ribadeniera, Ekin Saçlıoğlu, Wouter Venema** that takes place between January 30th and March 1st in 2014 at x-ist, Istanbul.

The publication is compiled as a response to the works in the exhibition. It is formulated as supplementary to the project. It is authored by Fatos Ustek in English, and in Turkish.

Bu Evrene Ek Bir Evren başlığını taşıyan projenin küratörlüğünü Fatos Üstek üstlenmiştir. x-ist, İstanbul'da gerçekleşen proje bir sergi ve bir yayından oluşmaktadır. Sergide yer alan sanatçılar **Fatih Alkan, Heman Chong, Ceren Oykut, Manuela Ribadeneira, Ekin Saçlıoğlu ve Wouter Venema** aynı zamanda yayın için görsel katkıda bulunmuştur.

30 Ocak – 1 Mart 2014 tarihleri arasında gerçekleşen sergide yer alan yayın sergilenen işler için bir ek olarak tasarlanmış, İngilizce ve Türkçe olarak Fatos Üstek tarafından kaleme alınmıştır.

COVER

Heman Chong

“Monument to the People We've Conveniently Forgotten (I Hate You)”
2008

Offset prints on 280 gr paper, approximately 500 copies, each measuring 9 by 5.5 cm (2.2 x 3.55 inches)
Courtesy of the artist and Wilkinson Gallery, London

KAPAKTA

Heman Chong

“Kasten Unuttuğumuz İnsanlar İçin Anıt (Senden Nefret Ediyorum)”
2008

Yaklaşık 1 milyon kartvizit üzerine ofset baskı, her biri 9 x 5.5 cm
Wilkinson Galerisi, Londra ve sanatçının izniyle

A GUIDE TO A UNIVERSE SUPPLEMENTARY TO THIS ONE

Curator & Writer / Küratör ve Yazar
Fatoş  stek

Commissioner / Komisyon Eden
Daryo Beskinazi

Project Coordinator / Proje Koordinatörü
Yasemin Elçi

Organisation / Organizasyon
Elvin Evren

PR Relations / Halkla İlişkiler
Ece Göymen

Book Design / Kitap Tasarımı
Okay Karadayılar

Print Date / Baskı Tarihi
January / Ocak 2014

Yayınlayan / Published by
Artı Sanat  retim Hizmetleri Ltd. Őti.
Abdi İpekçi Caddesi KaŐık iođlu Apt.
No:42/2 NiŐantaŐı, İstanbul, Türkiye
T +90 212 291 77 84
F +90 212 343 69 35
E info@artxist.com
W www.artxist.com

**Renk Ayrımı, Baskı ve Cilt /
Color Seperation and Printing**
Mart Matbaa Sistemleri
San. ve Tic. A.Ő.
Mart Plaza, Merkez Mh. Tatlıpınar Sk.
No: 13 Nurtepe, Kağıthane, İstanbul
T +90 212 321 23 00
F +90 212 295 11 07
W www.martmatbaa.com.tr

**The first print run of this publication is
500 copies. Copyrights of the text and
the images belong to the author and the
respective artists.**

**Bu yayının ilk basımı 500 kopyadan
oluşmaktadır. Metin ve g rsellerin yayın
hakları yazar ve sanat lara aittir.**

  T m yayın hakları saklıdır. İzin almadan
 oğaltılamaz, yayınlanamaz, dağıtılamaz.

  All rights reserved. No part of this
publication may be reproduced or
transmitted without permission.

x-ist

BU EVRENE EK BİR EVREN İÇİN REHBER

PRELUDE

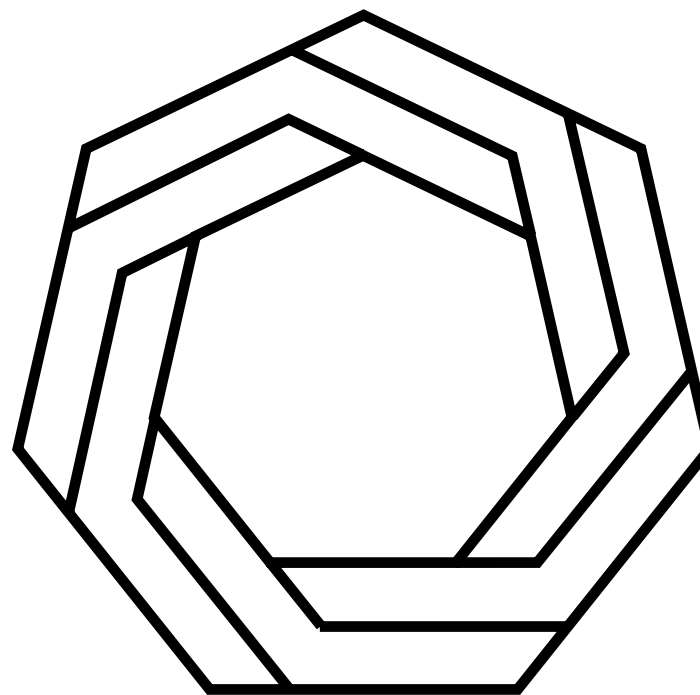
When things stop surprising you any longer, a hiatus might be called for. It is not because there is nothing new. On the contrary, news pops up here and there each and every time with some unsettling facts. It may be the street you live on, the city or the country of your residential affiliation, or just the emotional, psychological, financial, political baggage that you hang onto. It may also be neighbouring countries, or the world at large, that keeps you under its influence. Things, or rather, acts that become facts may no longer have a splashing effect on you. Or you may have grown tired, and feel as if you are in an endless, dimly lit pit. You may feel like sliding backwards towards darkness while you would expect from yourself a movement otherwise. It is not about hitting the bottom. It is not about reaching the light. It is the threshold of excitation that elevates us, each and every time.

A hiatus might be needed. Or a change of scenery. Actually what is needed is a shift in your perception. You may be missing the depth of things, the delicacies of details, and the fulfilment of sensual input. It may be that the feeling of exhilaration only floats on the surface of things, no longer getting under your skin - not to mention your bones and beyond. There is no need to blame anyone. There is no need to blame yourself. If any of these words make some sort of sense to you, an inclination towards change might be ready to knock on your door. With a deep breath, you may find that you need to grow out of your suspended state of disbelief.

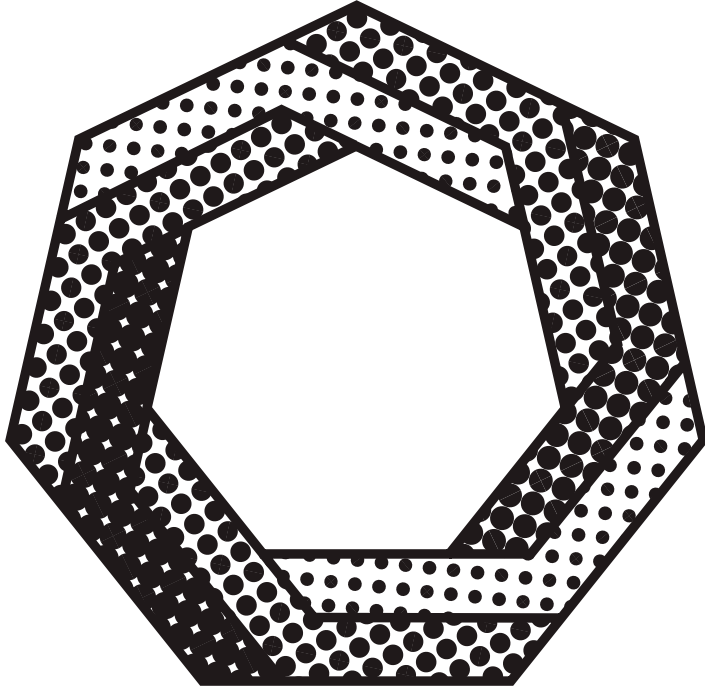
A hiatus might be needed. A new place to go, a new colour in the spectrum, a new sensation, a new way of relating to the world around you. The world. Such a concept! In order to retrieve yourself and start again, you may give it a spin. You may really want to do so. You may lack answers. It may be the fact that you could always almost never start something until all conditions were set, all necessities were at hand. A hiatus may only be possible when you start with what you have and then build towards setting it all aside. Movement accomplished step by step indicates a particular type of knowing. Knowing what you want to reach, where you want to take yourself, who you want to be, which sensitivities you want to embrace. This may all sound like ridicule. They may be. But perhaps, it is otherwise?

There is nothing more to add to what you already know, only the possibility of replacement. Before you begin this journey, I would like to add a further remark in the way of a warning. If you have just a slight interest in the reconfiguration of things, what you discover will only haunt you if abandoned. Knowledge demands responsibility.

Enjoy your ride!

İLK SÖZ

Olaylar ve durumlar, hatta kişiler ve ilişkiler sizi artık şaşırtmadığında bir ara vermeye ihtiyaç duyabilirsiniz. Bu ara ihtiyacınızın artık yeni bir şeylerin olmayışından doğması gerekmez. Aksine, sürekli yeni gelişmeler dört bir tarafınızı kuşatmış, her an taze ve rahatsız edici haberler ile çevrelenmiş olabilirsiniz. Sizi bu duruma yaşadığınız cadde, şehir ya da ülkeniz getirmiş ya da ara ihtiyacınız duygusal, psikolojik, maddi ve politik kurulumunuzdaki bir kısa devreden kaynaklanmış olabilir. Belki bu duruma sebep komşu ülkeler, hatta dünyanın gidişatının üzerinizde yarattığı kasvetli hava da olabilir. Şeyler, başka bir deyişle olaylar artık hiç bir tepki yaratmıyor olabilir. Veyahut, siz bitap bir halde kendinizi dipsiz ve loş bir kuyunun içinde hissediyor olabilirsiniz; aydınlığa doğru hareket edeceğiniz yerde ayaklarınız sizi yavaşça karanlığa götürüyor olabilir. Bu dibe vurmak ile ilgili değil, ya da aydınlığa kavuşmakla... Bu durum şevk eşliğinizin sürekli yükseliyor olması ile alakalı olabilir.

Bir ara vermek gerekebilir ya da tebdil-i mekanda ferahlık vardır diyerek yeni bir yere gitmek... Aslında, asıl ihtiyacınız olan ne zaman, ne de mekan değişikliği, sadece bakış açınıza getireceğiniz farklılık olabilir. Şeylerin yoğunluğunu, ya da detayların hazzını ve duyuların doyumunu özlüyor olabilirsiniz. Sizi heyecandıran şeyler sadece yüzeyde kalıyor, benliğinize nüfuz etmiyor olabilir. Kimseye kızmanın almi yok! Kendinize kızmanın gereği de... Eğer bu sözlerin sizde bir karşılığı varsa, değişmeye başlamışsınız demektir. Derin bir nefes alın, çünkü inançlarınızın şaşırtmacası ile karşı karşıya kalabilirsiniz.

Bir ara gerekli olabilir. Yeni bir yer keşfetmek, gökkuşağında yeni bir renk bulmak, yeni bir duyum, dünya ile yeni bir ilişki. Dünya, ne kavram ama! Kendinize dönmek ve yeniden başlamak için bir denemeye ne dersiniz? Bunu gerçekten istiyor olabilirsiniz. Sorularınıza yanıtınız olmayabilir. Ya da bir şeye başlamadan önce, o şey için gereken her şeyin hali hazırda bulunması gerektiğine olan inancınız sizi körleştirmiş olabilir. Bir ara, sadece elinizde olanlarla ve elinizde olanları bir kenara bırakmaya başlamanızla mümkün olabilir. Ara vermenizle birlikte adım adım beliren değişim sizi hususi bir bilme haline taşıyabilir. Neye ulaşmak, kendinizi nereye taşımak istediğinizi, kim olmak ve hangi hassasiyetler ile örülü olmak istediğinizi bilmenize olanak verebilir. Ve tüm bunlar size çok saçma gelebilir. Hatta gerçekten saçma olabilir. Peki, ya saçmalık değilse?

Bu noktada, hali hazırda bilmekte olduklarınızın üzerine eklenebilecek fazla bir şey yok, belki sadece bilmekte olduklarınızı yeni bilgiler ile değiş tokuş edebilirsiniz. Bu yolculuğa çıkmadan önce, uyarı mahiyetinde eklemek isterim ki eğer bilginin yeniden yapılandırılması konusu herhangi bir şekilde ilginizi çekiyorsa, ileride (ileri bir zamanda ya da bu kitabı okumakta ilerledikçe – siz seçin) keşfedeceklerinizi terkedemezsiniz. Yeni keşifleriniz, metruk bir anıya dönüştüğünde sizin için kaçış olmayabilir. Bilmek sorumluluktur.

Yolculuğunuzun keyfini çıkarın!

UNIVERSE I

The current flow of information may induce fear; an unsettling sensation, as you no longer know what to think, who to trust and where to acquire trustworthy information. It may be your immediate surroundings or the political agenda of the country you have chosen to live in. Things might be getting tight. The pictures may be fading into black and white. Loss of colour, in-depth engagement and fulfilment may be spanning your sky. The binaries introduced into the realm of your everyday life may bore you to death. Something must die, for something else to gain life. What should die of you today, in order for you to claim space for something else, something new? What would you keep from today, and what would you let go? Among these questions is one of particular interest: what are the diameter of your imaginative spheres? How far do you allow yourself to imagine, how far would you let the conditions overrule you? You may be already tired of these questions. As questions may be the only things that keep popping up out of thin air. Answers may seem blunt and naïve. Answers may seem impossible and dark. *People wish to learn to swim and at the same time to keep one foot on the ground*, says French novelist Marcel Proust. Do you follow?

You may consult the facades of your city for some sort of guidance. You may consult your corner shop, at least to decide upon what to digest that very evening. You may do this or do that in accordance to the choice of others. You may be lost, as you fall far from the semblance of a value system. Redeeming sight means regaining consensus; calling back what was once not there inaugurates monuments in town. You always felt wary about monuments, mostly towards their heavy symbolic sense of duty. You want to move on. Life is strangeness preceded by familiarity. And yet life is losing that very common ground when you are in it. All that is familiar and common seems to decay in the soil. It is the decomposition of the social rubric, the labyrinthine states of consciousness. You may not walk here again, not because you may leave and never come back, but because the here-ness of here is leaving you, bare. You may want to, at some point, at an entropy-gravity coordinate, unleash your strings. You may want to. You may not be able. Do you feel the ground?

It was a sunny day - as it always is when that very day is mentioned in a narrative. It was a sunny day. We were all out walking at our respective paces towards our respective directions with imaginations at hand and goals of things to do, places to get to, actions to avoid, and determined not to make a fuss. It was not a day of rhymes though it did seem like it could have been one of those days. It was a sunny day, only. We did expand into the realm of the public - if that is the temporal, spontaneous gathering of bodies in space that can be assigned a place-definition. Yet, it was a sunny day. And the sun was there amongst many other things. We, including you, and the sun were engaged in the humdrum of thinking and manifesting. But what was manifested melted into the air. It was because of the heat of that very sunny day. We were there and not. Although the 'we' that was produced was not a sole gathering of differentiated individualities, it was a we that threatened yet also challenged the other potential 'we's. We as a singular multiplicity, alas multiple singularity. We as we that is of me, you and he and she and it and them.

Manuela Ribadeniera

**MOSTLY SILENCE. BUT TWO STRONG VOICES
BRIEFLY SAY SOMETHING TOGETHER AND SOMEONE
TREMBLES BELLOW THE SURFACE**

EVREN I

Güncel bilgi akışı korkuya, huzursuz edici bir hisse sebep olabilir; ne düşünmeniz gerektiğini, kime güvenmeniz ya da güvenilir bilgiyi nereden edinmeniz gerektiğini bilmediğinizden. Bu durum yakın çevrenizden ya da yaşamayı seçtiğiniz ülkenin siyasi gündeminden kaynaklanıyor olabilir. Her şey daha da gergin bir hal almaya yüz tutmuş; gördükleriniz sadece siyah ve beyazdan ibaret olmaya başlamış olabilir. Renklerin, derinlemesine bir bağlılık ve doyuma ulaşma hislerinizin kayboluşu, şimdiki sizi tanımlıyor olabilir. Gündelik hayatınızın gerçekliği haline gelen ikililikler sizi ölesiye bunaltabilir. Bir şeyler ölmelidir, ki bir şeyler can bulabilsin. Bugün sizden ne ölmeli ki siz başka bir şey için bir yer açabilesiniz. Yeni bir şey nedir? Bugünden neyi elinizde tutmak istersiniz, neyi mümkün olsa geride bırakırsınız? Bu sorular arasında bir tanesi özellikle önemli: hayal dünyanızın boyutları nedir? Hayal kurmanıza ne kadar izin veriyorsunuz, ve durumların sizi yönetmesine ne kadar engel olmazsınız? Bu sorulardan şimdiden sıkılmış olabilirsiniz. Yanıtsızca havada uçuşanlar sadece sorular olabilir zira. Cevaplar kör ve saf gözükebilir. Cevaplar imkansız ve karanlık gözükebilir. Fransız romancı Marcel Proust "*İnsanlar yüzmeyi öğrenmek isterler, ama aynı zamanda da bir ayaklarını karada tutmayı*". Sizce de öyle mi?

Alacağınız kararlar için şehrinizin mimarisini bir rehber gibi kullanıp yol boyunca uzanan binalara danışabilirsiniz. Köşedeki bakkalınıza, en azından o akşam için neyi mideye indireceğinize karar vermek için danışabilirsiniz. Bunu ya da diğerini, başkalarının seçimlerine göre yapabilirsiniz. Bir değer yargısı sisteminden uzaklaştıkça kaybolabilirsiniz. Görüşünüzü yeniden kazanmanız sizi bir görüş birliğine taşıyacaktı; artık orada olmayanlar için ise şehri yeniden tanımlamanız gerekir, muhtemelen yeni dikeceğiniz anıtlar ile... Her zaman ulusal anıtlar konusunda ihtiyatlı olmuştunuzdur, genellikle de taşıdıkları ağır sembolik değere karşı bir irkilme hissetmişsinizdir. Devam etmek istersiniz. Hayat aşinalıkların kurulduğu yabancılıklardır ve buna rağmen hayat siz içindeyken size ait olanı yitirmektedir. Size tanıdık ve olağan gelen her şey toprakta çürür gibidir. Sosyal yapının ayrışmasıdır bu, bilinç hallerinin labirenti. Burada bir daha yürümebilirsiniz, buradan gidip bir daha gelmeyeceğinizden değil, burada olmanın buradılığı sizi terk edip gittiğinden. Bir noktada, entropi ve yerçekimi koordinatlarında, burası ile bağlarınızı gevşetmek isteyebilir ama yapamayabilirsiniz. Yeri hissediyor musunuz?

Güneşli bir gündü- böylesi günlerin hikayelerde anlatıldığında hep güneşli oldukları gibi. Güneşli bir gündü. Hepimiz kendi hızımızda, kendi yönlerimiz doğrultusunda, hayallerimiz elimizde ve yapacak şeylerimiz, gideceğimiz yerler, kaçınmamız gereken davranışlar aklımızda bir olay çıkartmadan yürüyorduk. Kafiyelerle dolu bir gün değildi, gerçi öyle olabilir gibi gözükün günlerden biriydi. Güneşli bir gündü yalnızca. Halka karışmıştıkt aslında -eğer halk, bir yer atfedilebilen bir alanda bedenlerin geçici, anlık toplaşmalarıysa.- Evet, güneşli bir gündü. Ve birçok şeyin yanı sıra güneş de vardı. Biz, siz de dahil, ve güneş; düşünmekle ve düşüncelerimizi ifade etmekle meşguldük. Ama ifade edilenler havaya karışıp gitti. O güneşli günün sığağından olsa gerek. Oradaydık ve değildik. Üretilen 'biz' yalnızca biraraya gelmiş farklı bireyler bütünü olmasa da, diğer potansiyel 'biz'leri tehdit eden, aynı zamanda da onlara meydan okuyan bir 'biz'di. Tekil bir çoğunluk olarak biz, heyhat çoğul tekillikler olarak biz... Benden, sizden, ondan ve onlardan olan bir biz.

Manuela Ribadeniera

**ÇOĞUNLUKLA SESSİZLİK, AMA İKİ GÜÇLÜ SES
BİRLİKTE BİR ŞEYLER SÖYLÜYOR. KISACIK:
VE YUKARIDA BİRİSİ ÜRPERİYOR**

UNIVERSE II

One possible condition of the person is the fact that he or she embodies a multitude. His or her identity is not singular, it does not only consist of a lineage of behaviours. Once upon a time, the analogy between a jellyfish and the notion of identity seemed so grounded to me. Akin to how a jellyfish moves in waters, the I of identity moves through states. A jellyfish proceeds via sucking in and releasing water while feeding herself from the constituents at hand. While this continuum is in progress, swimming as we name it, occurs. At each leap, a new-intake of water molecules are pumped inwards, while some of them are pushed outwards. The phases of the continuous replacement of water molecules might correspond to what we call experience. Like the jellyfish we swim through moments, moments that we shape and that shape us, mutually. The symphony of movement illuminates for us the potential of what life might be. Though, as always, there might be ruptures, halts. Some experiences might have deeper impact than others creating cluster points of motion. We might circle around to absorb the same old water molecules over and over again. At least, we might engage in a possessive, obsessive, impulsive action reaction with our environment.

Otherwise, we might disclose the reality of our being. *As long as no one sees who we are, we can tell the most intimate details of our life*, says Portuguese writer Fernando Pessoa. And, he adds, *I sometimes muse over this sketch of a story about a man afflicted by one of those personal tragedies born of extreme shyness who one day, while wearing a mask I don't know where, told another mask all the most personal, most secret, most unthinkable things that could be told about his tragic and serene life. And since no outward detail would give him away, he having disguised even his voice, and since he didn't take careful note of whoever had listened to him, he could enjoy the ample sensation of knowing that somewhere in the world there was someone who knew him as not even his closest and finest friend did. When he walked down the street he would ask himself if this person, or that one, or that person over there might not be the one to whom he'd once, wearing a mask, told his most private life. Thus would be born in him a new interest in each person, since each person might be his only, unknown confidant.*

To be known or not to be known might not seem to be the most significant requirement in your life. Although being truly yourself might actually amplify the sensations that drive you. It might be mental or sensual stimulation, or both, that you are after. Fixing on a singular point in space or camouflaging yourself behind other-worldly expressions might seem to be easy gateways away from the challenge of being true to who you really are. The word other-worldly in this very specific context belongs to the set of notions that are introduced and embraced by other people to that very world of yours. At the end of the day, the choice is in the eye of the beholder. You may seek to blame someone else, while meanwhile committing yourself on a path towards victimizing your very self. These words might sound too direct for your taste. It may also be that they do not have any resemblance to your life. If the latter is the case, please take yourself out for a green cocktail to congratulate your wondrously beautiful self.

If the former holds true, then please follow these instructions to allow you to free yourself from the constraints you have drown yourself in. Stop for a moment and move your shoulders up and down – exactly as it is illustrated on a flight operation sheet. Continue this motion for the next couple of minutes. That 'couple' may vary from two to ten. Now, try to imitate a sing-a-song writer on a dance floor. You may recall Kanye West or Miley Cyrus. If these names trigger a sense of inclination in you, then move on to thinking of your favourite examples. We are not into comparative competition on taste and so on and so forth. Also, you can pick the dance floor. We will not be dancing, just introducing some moves to our upper body. Now, imagine some tunes and hymns and fumes and let your shoulders talk back to you via the movement. You are advised to start slowly until you find the pace that suits you most. In the not so far future, repeat this exercise or exercise to find other instructions for the same purpose.

Ekin Saçlıoğlu

EVREN II

Bir kişinin çoğul olması oldukça olası bir durumdur. Ve hatta her kişi çoğuldur. Kimlik diye nitelendirdiğimiz kavram tekil tanımları karşılamaz. Kimlik sadece bir dizi davranışın bir bedende toplanması değildir. Bundan bir zaman önce ve hatta geçmiş zaman olur ki, bir denizanası ile kimlik kavramı arasındaki ilişki bana oldukça akla yatkin gelmiştir. Denizanasının suda yol alması ile kimliğin halleri arasında benzerlikler kurmuşumdur. Denizanası suda ilerlemek için bir miktar suyu içine çeker, çektiği suyun içinden besinini aldıktan sonra bir miktar suyu dışarı iter ki, itme ile birlikte ileri doğru hareket etsin. Her içine çekiş denizanasını biraz geriletir, her itme ileri götürür. Kimlik ile denizanası arasındaki ilişki de bu hareket üzerinden çözümlenebilir. Kişi her olay karşısında bir kabullenme ya da itme oluşturur, hoşumuza giden şeyleri yanımıza alıp hoşumuza gitmeyenleri reddederek yolumuza devam ederiz. Ve kimlik de bu kurulumların bir sonucu olarak görünür. Yer değiştiren her su molekülüne bir deneyim diyebilirsek, kimlik bizi değiştiren ve üreten anlar bütünü olarak tanımlanabilir. Bu hareket senfonisi yaşam olarak adlandırılabilir. Ve tabii ki hep olduğu gibi karşımıza taşlı yollar, sert kayalıklar çıkabilir. Bazı deneyimler diğerlerinden daha baskın, daha etkili olurken kendi özel alanlarını yaratabilirler. Deneyimlerin yoğunlaşma noktaları olarak nitelendirebileceğimiz bu gibi durumlar bağılıklar ve hatta bağımlılıklar doğurabilir. Bunun bir sonucu olarak içinde yaşanılan ortam ile sahiplenici, takıntılı ve hatta histerik bir ilişki içine girilmiş olunabilir.

Bunun yanı sıra asıl kimliğimizi, gerçekliğimizi saklıyor olabiliriz. *Bizi kimsenin görmediği süreç, hayatımızın en müstehcen ayrımlarını anlatabiliriz*, der Portekizli yazar Fernando Pessoa. Ve şöyle devam eder: *Bazı bazı üzerinde çalışıp durduğum bir hikaye taslağının üzerinden geçerim. Bu hikayede aşırı derecede utangaç kişisel trajedilerle dolu bir adam, bilmediğim bir yerde, bir maske ile bulunurken maskeli diğer kişiye trajik ve durgun yaşamının en özel, en gizli, en hayal edilmesi imkansız anılarını anlatır. Onu hiçbir şeyin ele vermeyeceğinden emin olmak için ses tonunu bile değiştirerek konuştuğundan ve onu dinleyen kişinin özelliklerini kayda geçirmedikten, dünyada birinin onu en yakın arkadaşından daha iyi tanımakta olduğunu bilmenin keyfini sürer. Sonrasında sokaklarda gezinirken en derin sırlarını açtığı maskeli kişinin şu ya da bu olabileceği oyununu sürdürülebilir. Böylece, her insan onun için ilginçlik kazanır, çünkü her insan onun gizli sırdaşı olabilir.*

Kim olduğunuzun bilinmesi ya da bilinmemesi sizin için çok da önemli olmayabilir. Kendiniz olmak duyularınızı güçlendirir. Fakat siz düşünsel ya da duyuşsal bir tatminin peşinde olabilirsiniz. Sadece birşeye sabitlenmek ya da kendinizi sizin olmayan tavırların arkasına saklamak, sizi kendiniz olma derdinden kurtarabilir. Önceki cümlede geçen sizin olmayan tamlaması başkaları tarafından kullanılan tavır ve hareketleri betimlemektedir. Eninde sonunda karar sizin. Kendiniz olmadığınız için başkalarına kızmaya çalışabilirsiniz ve hatta kendinizi bir kurban ilan etme yolunda hızla yol alabilirsiniz. Bir başkasını hedef göstermek size iyi gelebilir ya da bu konu sizin için hiç de ilginç olmayabilir. Ya da zaten kendinizi bulmuşsunuzdur ve kendiniz olmak kelimesinin üçüncü tekil şahıs hali size hiçbir anlam ifade etmemektedir. Eğer durum tam da böyle ise, lütfen o harika kendinizi ödüllendirmek için dışarı çıkıp yeşil bir kokteyl ısmarlayın.

Eğer maskelerden hoşlanıyor ve kendiniz gibi olmanın zorluklarında boğuluyorsanız, lütfen sıraladığım talimatları yerine getirin. Uğraşmakta olduğunuz her ne ise bir ara verin ve omuzlarınızı uçaklarda bulunan uçuş talimatlarında gösterdiği gibi yukarı ve aşağı hareket ettirin. Bu hareketi bir kaç dakika süresince tekrarlayın. Bu birkaç dakika, iki ila on dakika arasında değişebilir. Şimdi, dans pistinde bir şarkıcıyı taklit edin. Kanye West ya da Miley Cyrus olabilir. Bu isimler size itici geldiyse, kendi şarkıcınızı seçebilirsiniz. Burada karşılaştırmalı kültür ve beğeni yarışması yapmıyoruz. Hatta dans pistine de siz karar verebilirsiniz. Dans etmenizi istemeyeceğim, sadece bedeninizin üst kısmını hareketlendirmeniz yeterli olacak. Şimdi aklınıza bir kaç ritim çağırın ve ritimle birlikte omuzlarınızın sizinle konuşmasına izin verin. Önce yavaş başlayıp sonra size en iyi gelen hızda devam edin. Yakın bir gelecekte bu egzersizi tekrarlayın ya da kendinize aynı etkiyi amaçlayan başka talimatlar verin.

Ekin Saçlıoğlu

UNIVERSE III

Every time I pass in front of number 16, although I feel I shall not cross the threshold of being unkind and controlling towards other people and their way of life, I feel the itch, the unsettling urge to intervene in their way of being. It is not only the flat at number 16. We can add flat number 1 and 18 to the list of to-be-intervened in. And deep down I know that my intervention will only cause a temporary unrest, a minor shift in the flow of their lives. They might revolt against my intercession, feel suppressed by the 'new' that I introduce in their worlds, and their ways of being. They might be challenged, even feel humiliated. They might be inclined to revolt and strike back with something unexpected. By bringing to the surface that thing about me - that something I have been blind to, or maybe even the fact that I have been triggering a similar response in them might be enough to startle me. So each and every time I pass in front of their doors I am confronted by the urge toward action and the doubt of being unable to activate any reaction. It happens so frequently that it is no longer new for me. It is like drowning in a constant *deja vu*.

Though I suffer with irritation from what these three flats immediately share, with their respective exterior worlds, I try not to be judgemental. As judgements are walls one builds towards other people, which disassociate people from others on the basis of their value systems. Mimicry, on the other hand, is another form of producing reality. Through repetition and the encapsulation of single acts, one might seemingly portray a truth. And this may be far more positive than the experience of witnessing the scenes that these three flats lay bare.

People do have specific ways of being, most commonly called character. In other words what we call character might be a set of knots in the flow of someone's being. We may call cluster points those behaviours in which our responses to the exterior world are fixed. Please note that the exterior world here denotes both the world outside the 'I' and including the 'I'. As such, it is the case that Ms. Vitale enjoys exhibiting her utilized toilet paper, and Mr. Babushka derives pleasure from extending his flat onto the staircase; can we choreograph their respective features? At the same time, those feats are their occlusions. Thus the question is what is the character of a person given that (s)he is freed from trauma and any intricate form of behavioural pattern? Most significantly, if that is the case, how can someone provoke firm responses from others, as all of us are like smelly piles of emotional blockages seeking shelter in utopian dreams of liberation.

Fatih Alkan

EVREN III

16 numaranın ne zaman önünden geçsem, her ne kadar nezaket sınırını aşmamam, başkalarını ve hayatlarını kontrol etmemem gerektiğini hissetsem de, onların hayatlarına müdahale etmek için bir istek, karşı konulmaz bir dürtü hissediyorum. Sadece 16 numaradaki daire değil. 1 numara ve 18 numarayı da müdahale edilecekler listesine ekleyebilirsiniz. Derinlerde bir yerde müdahalemin yalnızca geçici bir huzursuzluk, hayatlarının gidişatında küçücük bir değişiklik yaratacağını da biliyorum. Araya girmeme baş kaldırabilirler, dünyalarına ve olma biçimlerine benim tanıttığım 'yeni' karşısında, müdahale edilmiş ve hatta bastırılmış hissedebilirler. Meydan okunmuş, hatta aşağılanmış hissedebilirler. Benim hakkımda bildikleri o şeyi gün yüzüne çıkararak- benim o kör olduğum şeyi, onların da benim hakkımda benzer tepkilerinin olması beni ürkütmeye yeter. Bu yüzden kapılarının önünden her geçişimde harekete geçme dürtüsü ve hiçbir tepki üretmemem gerektiği şüphesiyle yüzleşiyorum. Bu o kadar sık oluyor ki, benim için yeni bir şey değil artık. Sürekli tekrar eden bir *déjàvu*da boğulmak gibi.

Bu üç dairenin, kendi dış dünyalarıyla birlikte, ortak noktaları beni sinirlendirse de, yargılayıcı olmamaya çalışıyorum. Yargılar insanların başkalarıyla aralarında ördüğü duvarlardır çünkü, insanları birbirinden kendi değer yargılarına göre ayırmanın sınırlardır. Taklitçilikse gerçekliği yeniden üretmenin başka bir halidir. Tekrar etme ve tekil olayları soyutlama sayesinde gerçek, tasvir edilebilir gibi gözükabilir. Bu da bu üç dairenin ortaya koyduğu manzaralara şahit olma tecrübesinden çok daha olumlu olabilir.

İnsanların kendine has olma biçimleri vardır, genellikle karakter adı verilen. Başka bir deyişle bizim karakter dediğimiz başkalarının oluş akışındaki bir dizi düğümler olabilir. Dış dünyaya verdiğimiz tepkilerin belirli olduğu bu davranışlara kimliğin yoğunlaşma noktaları diyebiliriz. Burada dış dünyanın 'Ben'i de içine alan 'D' ile yazılan dünya olduğunun altını çizelim. Hal böyleyken, Vitale Hanımın kullanmış olduğu tuvalet kağıdını teşhir etmekten ve Babuşka Beyin de dairesini merdiven aralığına yerleştirdiği mobilyalar ile genişletmekten zevk alıyor oluşunu onların karakterleri olarak algılayabilir miyiz? Aynı zamanda, bu özellikler onların kişiliklerinin tıkanma noktaları olabilir mi? Yani soru şu: travmalardan ve karmaşık kişilik bozukluklarından arındırılmış birinin karakteri nedir? En önemlisi de, eğer durum buysa, yani karakter bir travmalar kümesi ve davranış şablonundan ibaret ise, insan nasıl başkalarında katı tepkiler uyandırabilir, zira hepimiz ütopyik aydınlanma ve özgürleşme hayali peşinde koşan, kokuşmuş duygusal tıkanmışlıklarız.

UNIVERSE IV

Have you ever been working on something, and then traced a scent of similarity in another thing that you have taken on? Let me phrase this a little differently. Has it happened to you that you started off with an indigenous interest in something, that something could be the fact that if cats drink lukewarm milk their affectionate zones are activated, or the fact that the avenues of history are at all times bound to destruction and violence. And as you have been reading on that very fact, observing as best as you can to understand and most importantly cultivate a cognitive relationship to that very fact, something else pops up. That something else, though seemingly utterly irrelevant in its becoming, tickles your senses towards drawing parallels to what you have been focusing upon. Now, we have several theories to elucidate on these kinds of inclinations. Firstly, it may be the faculties of selective perception that your brain induces upon your sight and cognition. That is to say, wherever you look, whatever you do, you see and think the same thing. No, it is not about being in love, though it is kind of related. It can be that you keep finding five pennies after fixing your mind to see five pennies on the street. There is even the case of an English man who made a fortune via these pennies. But that is not our subject. Not for this very moment. So, when you are into something you may start to see that all other topics are related to what you are into. We all know that, do we not? The second leap into the pool of consciousness is the fact that everything is connected and by tapping into this jet stream, you unleash the flow, hence crystallising the real. The third way of explaining the surfacing similitude of things is that you, as a self, cohere to a set and though its elements might be numerically infinite, is singular. In other words, the cognition and cultivation of meaning is sourced via you, although you have collected the data from various other resources.

Actually, what I was planning to inquire into on this page is not the fact that similitudes are at stake on the basis of the nature of our perception, but the fact that things fall into place one way or another. That is, when you are onto something, another something might evoke strands of parallel thinking. Do you recall when this happened to you last time? Fine. There is no need to go back in time. At least I will not enforce such an idea.

Ceren Oykut

EVREN IV

Sizin de daha önce başınıza geldi mi, yani bir konu üzerinde çalışırken ya da düşünürken olmadık bir anda hiç beklemediğiniz bir şekilde daha önceden düşünmekte olduğunuz başka bir şey ile üzerinde çalıştığınız konu arasında bir benzerlik kurduğunuz oldu mu? Bir diğer şekilde anlatacak olursak, bir konu üzerine yoğunlaşmış düşünüyorken, misal kedilerin ılık süt içtiklerinde daha şevkatli olduklarını ya da tarih olarak adlandırılan kavramın bir dizi yıkım ve şiddetten ibaret olduğunu araştırmaktasınız diyelim. Böylesi bir konuyu ya da bambaşka bir şeyi düşünürken, ve o bambaşka bir şey üzerine ya da bu örneklerden biri üzerine düşünüyorken, düşünmenin de ötesinde o konu ile bilişsel bir ilişki kurmaya çalışırken, sizin de başınızdan böylesi bir olay geçti mi? Yani, birden başka bir konu ilginizi esir aldı ve siz dağılan ilginizin sıkıntısında aslında aklınızda birdenbire beliriveren yeni düşünce ile üzerinde düşünmekte olduğunuz diğer konu arasında bir benzerlik kurduunuz mu? Şimdi böylesi bir durum üzerine üretilmiş bir kaç teori mevcut. Bu teorilerden ilki, telkin ile beyninizin algınız üzerinde yarattığı etki doğrultusunda görüşünüz değişebilir. Psikolojide algıda seçicilik olarak tanımlanan bu durum baktığımız her yerde aradığımız herşeyde aynı şeyi görmeye başlamanıza yol açar. Hayır bu aşık olmanızla alakalı değil, tabii biraz ilişkili olduğunu da yadsımayalım. Algıda seçicilik daha çok, yolda on lira bulmaya odaklanıp, yolda on lira bulmanız anlamına gelebilir. Hatta bu yolla zengin olan bir İngilizin hikayesini duymuşsunuzdur. Fakat asıl konumuz zengin olma yolları değil. Yani şimdi konumuz bu değil. Belki daha sonra bu konuyu da tartışma olanağımız olur. Ama şimdi değil. Asıl konumuza geri dönelim. Bir konu üzerine çalışmaktasınız ve bu çalışma sürecinde başka konular ile üzerinde çalışmakta olduğunuz konu arasında ilişki kurmaya başlarsınız. Aslında bu hepimizin başına gelmiştir, öyle değil mi? Şimdi bunun olma nedenlerine dair ikinci teorimize gelelim. Aslında herşey birbiri ile ilişkilidir, herşey birbirine bağlı ve ilişki halindedir. Bunu anlamak için algınızı bir nebze açmanız ve bilinç akışına kendinizi bırakmanız gerekir. Herşeyin birbiri ile bağlantılı olduğu gerçeği o durgun sularda sizi bekliyor olabilir. Eğer herşey birbiri ile ilişkili ise, üzerinde çalıştığımız ve öncesinde düşündüğümüz iki ayrı konu da neden benzerlikler içermesin? Üçüncü bir açıklama ise, sizin özne oluşunuzun temelinde yatıyor. Bir özne olarak tutarlı bir şekilde benliğinizde barındırdığınız sonsuz farklılıklar tek bir algılama ve yorumlama merkezinde vuku bulmaktadır. Yani iki ayrı konu birbirine benzese de benzemese de sizin tarafınızdan ilgi duyulduğu için mutlaka aralarında bir ilişki olacaktır. Başka bir deyişle, şeylerin algısı ve anlam olarak yorumlanmaları tamamen size bağlıdır; siz her ne kadar farklı kaynaklardan farklı veriler edinmiş olsanız da işleyicisi yani öznesi tek olduğu için anlam üretimi de aynı şekilde ilerleyecektir.

Aslında, bu sayfada yer vermek istediğim konu, benzerliklerin algının doğasında var olması değildi. Aksine şeylerin öyle ya da böyle, bir şekilde kendi yerlerini bulacağından bahsetmek istemiştım. Yani, siz birşey düşünürken başka birşeyin sizin düşüncesinde eş düşüncelere yol açabileceğinden söz açacaktım. Böylesi bir durumun sizin başınıza en son ne zaman geldiğini anımsıyor musunuz? Peki... Zamanda geri gitmenin bir anlamı yok. En azından, ben böylesi birşey için sizi zorlamayacağım.

Ceren Oykut

UNIVERSE V

It is not only sheer nostalgia that we have with our individual pasts. The states of being we experience as children, or childhood as such, are places for many boundless encounters that we, by our experiences of time and space, learn to drop. I will not bore you with the ways in which a society shapes its inhabitants, or how education overrules modes of imagination while introducing logical thinking. Thus, we will not be conversing on the mind's rationale elaboration of ideas. Our topic, actually, takes place beyond the physical world and is more about how the pieces of the puzzle begin to form a picture.

In the theory of correlationism, in order to elucidate the foundations of perception, the notions of representation and appearance-as-such play a significant role. According to the French philosopher Quentin Meillassoux, we cannot represent the thing-in-itself as we are bound to receive and perceive that thing for us first, which is dependent upon our conscious relation to the world. The way we relate to things influences the way we perceive the things around us and we are bound to the impossibility of representing things as they are, not only as they appear to us. You might recall your knowledge on philosophical sceptics from a half heard class of PH 101 Introduction to Philosophy, but this is certainly not the case. There is no case of evil genius or deceptive perception at play. In other words, you are not ruled by your devilish neighbour who controls your nervous system – though they might get on your nerves at times, nor are you in a desert falling for one fata morgana after another. In the case of the latter, you might read this book in a desert, although the probability of such an event is far too low to be included in the domain of possibilities. What we are discussing at this very moment is the fact that through the encapsulation of being 'a subject', we define the world around us according to the terminology we have familiarized ourselves to. Hence, like history, knowledge is subjective, as well as its production. Surely there is a common ground and a consensus that surfaces through mutual acknowledgements either via empirical or theoretical derivations. I feel like I might be losing you at this point. Please bare with me. We are close to arriving at the point I wanted to take you to in the first place. Thus, what we have revealed so far is the simple fact that we cannot represent the thing-in-itself, be that thing be an object, a happening, another person, or even a community or a society. Let us stay with the thing as object or happening – otherwise we will also need to consult your knowledge of SOC 102 Introduction to Sociology. Hence that thing, that cannot be represented in itself, is always already conditioned by our conscious relationship to the world. That conscious relation, what Meillassoux calls ancestrality, is a reality that is anterior to humans. Imagine that you could only tap into this ancestrality through a fossil, which incorporates traces of a past life, with an ancestral reality. You can facilitate the understanding of these fossils via scientific dating techniques blended with waves of imagination. Hence the empirical data on its own may not suffice to animate the past within itself, it also requires your imaginative forces. Unless, as Meillassoux proposes, you can only describe the in-itself within the territory of mathematical science. Bare in mind the fact that knowledge precedes the scientific collection of data. Now, please proceed towards a table, fetching a pencil and a piece of paper along the way. Draw a garden, your garden. How would you envision one, which flowers would be more fictional, what trees would exist outside of your window? Imagination is part of the construction of the world you reside in, it may be the feeling of infinity when you gaze at the stars or the oscillating horizon on a sunny summer's day. You may find yourself in contemplation of inexistence. You may find yourself somewhere else, other than where you are physically bound. The experience of finiteness or infinity will dance along as you keep noticing an intimate atemporal awareness. Drink in the pleasure and collect the enjoyment for your records.

Wouter Venema

EVREN V

Geçmişimizle aramızda kurduğumuz ilişki salt nostaljiden ibaret değildir. Çocukken yaşadığımız deneyimler ve çocukluk diye adlandırdığımız sınırsız karşılığın yaşandığı o yer, zamanla unuttuğumuz, etkisini ve ilgisini yitirdiğimiz ilişkilere dönüşür. Sizi, bir toplumun bireylerini nasıl şekillendirdiği, öğrenim kurumlarının mantık düşüncesini yayarken kurgu ve hayalleri nasıl dışarıda bıraktığı gibi konularla sıkılmayacağım. Dolayısıyla akıl ile düşünce üretimi üzerine de söylemeyeceğim. Aslında konumuz, bu nesnel dünyanın ötesinde, gerçekliği bir yapboz gibi düşündüğümüzde bir araya gelen parçaların nasıl bir görüntü ürettiği üzerine.

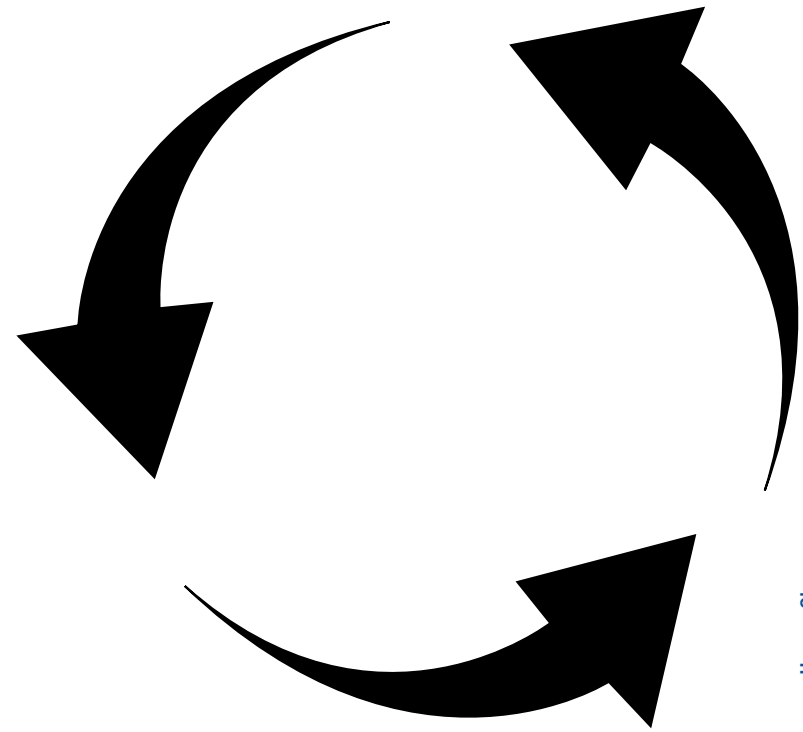
Bağlılaşımçılık teorisinde, algının kurulumunu detaylı olarak irdeleyebilmek için temsiliyet ve kendinde oluş gibi kavramlar önemli rol oynar. Fransız filozof Quentin Meillassoux'ya göre biz hiçbir şeyi kendinde olduğu gibi temsil edemeyiz. Öncelikle o şeyi görmemiz ve algılamamız gerekir ki bu da kendi bilincimizin de o şey ile ilişkiye girmesini önceler. Etrafımızda olan şeylerle aramızda kurduğumuz ilişki onları oldukları gibi görmemizin olanaksızlığında belirlenir ki etrafımızı şeylerin sadece bize göründükleri şekilde algıladığımız sonucuna varırız. Algının yanlıtlılığı bilgisi ile yarım yamalak dinlemiş olduğunuz Felsefeye giriş 101 dersinde bahsi geçen kuşkucuları anırtabilirsiniz. Fakat burada algının kötü karakterli bir dahinin elinde oyuncak olduğu ya da gerçeğin çölünde serap görüyor olduğunuzdan bahsetmiyoruz. Başka bir deyişle yan komşunuzun sizin tüm sinir sisteminizi ele geçirdiğini ve size oyunlar oynadığını öne sürmüyoruz ki bazen sinirleriniz dokunuyor olabilirler -öyle de olsa bunun konumuzla pek bir alakası yok.- Odaklandığımız nokta, bir özne olmakla birlikte etrafımızdaki herşeyi aşinalıklarımız üzerinden tanımlıyor olmamız. Dolayısıyla tıpkı tarih gibi, bilgi ve bilginin üretimi de öznelidir. Tabii ki tarih ya da etrafımızdakiler hakkında diğer özneler ile vardığımız ortaklıklar ve buluşma noktaları olacaktır. Sizi kaybediyormuş gibi hissediyorum. Lütfen biraz daha sabırlı olun. Neredeyse varmak istediğimiz noktaya gelmiş bulunuyoruz. Şimdiye kadar ortaya koyduğumuzun içerisinde en önemli nokta 'şeyleri oldukları gibi temsil edemeyeceğimiz' gerçeği. Bu şeyler, nesnelere, olaylar, diğer kişiler ve hatta toplumlar olabilir. Biz şimdilik nesne ya da olay örgüsü ile sınırlı kalalım. Çünkü, diğer türlü Sosyolojiye giriş 102 dersinden bilgilerinizi yeniden gözden geçirmeniz gerekebilir. Dolayısıyla o olduğu gibi temsil edilemeyen şey, her zaman bizim dünya ile kurduğumuz bilinç ilişkisi üzerinden tanımlanmaktadır. Bu bilinç ilişkisini Meillassoux atalık olarak tanımlar, bu ilişkinin bilgisi nesilden nesile geçmektedir. Bu atalık kavramını algılayabilmek için elinizde bir fosil olduğunu hayal edin. Geçmişin izlerini taşımakta olan o fosili bilimsel yollardan ve biraz da hayal gücünüzü kullanarak atalık kavramını algılamakta bir anahtar gibi kullanabilirsiniz. Sadece bilimsel veriler yeterli olmayabilir, geçmiş kavramını gözünüzün önünde canlandırabilmeniz için. Geçmişin canlandırılmasında sizin düşleyebiliyor oluşunuzun önemi oldukça büyük. Tabii Meillassoux bu noktada matematik bazı bilimlerin şeyleri oldukları gibi temsil edebileceğini öne sürmekte ve sizin hayal gücünüzü dışarıda bırakmaktadır. Bilginin üretimi bilimsel verilerin ışığında ve ötesinde gerçekleşir, bunu unutmayın. Şimdi bir masaya doğru ilerleyin ve bir kalem ve kağıt edinin. Bir bahçe çizin, sizin bahçenizi... Eğer bir bahçeniz olsa, onu nasıl kurarsınız? Hangi çiçekleri seçersiniz, hangi bitkiler gerçek hangilerini kurgu aleminizden getirirsiniz, pencerenizden hangi ağacı görürsünüz? Hayal etmek yaşadığınız evrenin çok önemli bir parçasıdır. Yıldızlara baktığınızda içinizde yeşeren sonsuzluk hissi gibi sürekli hayal ile nesnel dünyayı buluşturursunuz. Kendinizi yokluk üzerine düşünürken bulabilirsiniz. Kendinizi kurgu gücünüzle, bedenlen bulduğunuz yerden çok daha başka bir yerde bulabilirsiniz. Sonluluk ya da sonsuzluk düşüncesi anlık farkındalıklarınız arttıkça sizinle birlikte nefes almaya devam eder. Bu hazrı içip, keyfinizi (gelecek kuşaklar için) biriktirin.

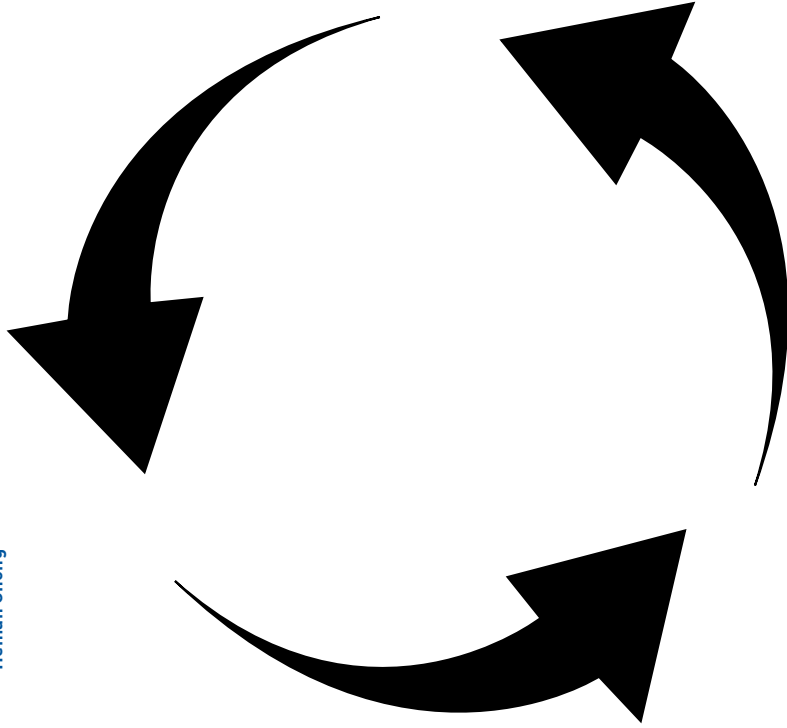

Wouter Venema

UNIVERSE VI

The phases and paces of living are intricate. One day does not match up to the next. One moment is impossible to repeat. As your body changes through the experience of time and space, or rather gravity, for the ones who are keen to watch out for their appearance, the way you feel about yourself is inclined to change. If it has not till now, you had better consult someone immediately and avoid any close relations. There is a gradual change, a process, introduced to the living, as you go from one experience to another, one encounter to the next. This flow of movement is not just about consumption. It does not refer to the changing bodies of intimate encounters, nor dropping friends and family as you go along within your journey of living. It is complicated. Although there is nothing complicated about life. Life gets complicated when you are continuously haunted by the ghosts of your past, the cluster points defined by the traumatic, as we mentioned before. Those ghosts are not metaphysical ones, the ones you share a feeling of abandonment and sadness about. It may be otherwise, the ghosts may be the ones with whom you produced experiences of utter joy and fulfilment in a way in which, in their absence something is lacking. It may be something beyond them, something of what you with them together, brought into this 'living' experience. It may be a loss, a shift of perception, the consequences or the consequences of consequences... Whatever it may be, you are there in a continuous oscillation within the idea of a past. And you cannot move on. And in a way, you do not want to move on. Would you want to hear a story right now? As sometimes, hearing the stories of others may be the best healer to step out of our sensory borders, our emotional walls, our physical blockages. Though to hear a story, you need to be half way out of yourself already. Otherwise the humdrum of some words muttered does not leave a trace, let alone an image of that person within his or her story. And a story always has a beginning and an end. You do not prefer these, as being within your past, you have a definite place in time. That place has no beginning and end, rather, it loops over and over and over and over. A warm hole in the universe, which allows you to float between two worlds, but never allows you to step into either of them. However, duality is not the only reality of the world we live in. It is regarded as so. In the colour spectrum there is not only black and white, but shades of grey. At a happening, it is not either this or that, but 'but also'. The trichromatic reality, we might call this. Hence every story with one beginning and one end is fragmented, it does not comply to any feeling of wholeness. Every feeling of yours about yourself is not singular. Your ghosts might try to tell you your story from a different angle. You may need to tune in and listen, you may need to rigorously strive for any case of bad news. Whatever you need is right there, in your hands.

EVREN VI

Hayatın evrelerini ve akış hızını anlamak güçtür. Bir gün diğerine uymaz. Herhangi bir an tekrarlanamaz. Bedenimiz zaman ve uzamda değiştikçe, ki bu daha çok yerçekimi etkisiyle gerçekleşiyor, kendimize dair hislerimiz de değişmeye yüz tutar. Eğer bu şimdiye kadar böyle olmadıysa, ya hemen gidip bir uzmana danışmalı ya da yakın temas içeren ilişkilerden uzak durmalısınız. Yavaş yavaş bir değişim gerçekleşir, bu süreç hayata dahil olur, siz bir deneyimden diğerine, bir karşılaşmadan diğerine geçerken. Hareketin bu akışı yalnızca tüketimle ilgili değildir. Yakın ilişkilerin değiştirdiği bedenlere tekabül etmez ya da hayat yolculuğunuzda arkanızda bıraktığınız arkadaşlarınıza ve ailenize. Karışık bir iştir. Gerçi hayat hakkında hiçbir şey karmaşık değildir. Bazen yaşam geçmişten getirdiğiniz hayaletler ile karmaşık bir hal alabilir. Üzerinizden atamadığımız hisler, sizi belirleyen ve hala etkisi altında olduğunuz travmalar yaşamın basitliğini bulandırabilir. Geçmişin hayaletleri içine işlemiş olan üzümlükler ve öylece ortada bırakılmışlıklar olabilir ya da o hayaletler geçmişte yaşadığınız muhteşem gurur, mutluluk ve tatminler olabilir ki bu duyguların yokluğu sizde burukluk yaratmaktadır. Ya da tüm bunların ötesinde o hayaletler birlikte birçok şeyi paylaştığınız, yeni birşeyleri birlikte ürettiğiniz kişiler olabilir. Bir kayıp, bakış açınızın değişmesi ve zincirleme gelişen olayların sonuçları ile üç farklı senaryo üzerinden aynı hayaletli eve yolunuz düşebilir. Nedeniniz her ne olursa olsun, geçmiş kavramı ile gelgitli bir ilişki içerisinde olduğunuzdur ve bu, sizin hareket etmenizi hatta zaman zaman nefes almanızı engeller. Şimdi bir hikaye dinlemek ister misiniz? Bazen başkalarının hikayelerini duymak kendi algımızdan, duygusallığımızdan dışarı adım atmamıza olanak verir. Başkalarını duymak bizi iyileştirebilir. Ama bir hikayeyi cankulağı ile dinleyebilmek için, kendinizin az biraz dışında olmanız gerekir. Eğer kendi içinizde kilitli kalmışsanız bir başkasının hikayesi sesler ve kelimeler kakafonisinin ötesine geçemez. Her hikayenin bir başlangıcı ve bir sonu vardır. Siz başlangıçları ya da sonları sevmemektesinizdir; kendi içinizde geçmişin gölgesinde yaşarken sizin zaten bir yeriniz vardır. Bu yer zamanda bir yer olsa da, bir başlangıcı ya da sonu yoktur, çünkü sürekli kendini yaşamaktadır. Zamansızdır. Evrendeki bir solucan deliği gibi, geçmişe takılı kalmışlığınız iki dünya arasında gidip gelmenize ve hiçbir zaman ne orada ne de burada olmanıza salık verir. Halbuki ikilik, yaşadığımız dünyanın tek gerçekliği değildir. Öyle olduğu kabul edilse de ikilik –ki bu felsefede akıl ve beden ikiliği ile başlamıştır– gerçekliğimiz değildir. Renk skalasında beyaz ve siyah arasında gri de vardır ya da akıl ile beden ikilik değil tekildir. Bir olayda sadece bu ya da şu yoktur, ‘dahası’ da vardır. Bunu gerçeğin üçlüğü olarak adlandırabiliriz. Yani başlangıcı ve sonucu olan her hikaye aslında bölünmüştür, bir bütünlük hissi vermez. Kendiniz hakkında hissettiğiniz hiçbir şey tekil değildir. Kendinizi ya sever ya da sevmez değilsinizdir. Hayaletleriniz size hikayenizi başka açılardan anlatabilir. Hayaletleriniz size sizin olduğunuzdan farklı bir hikaye anlatmaya çalışabilir. Durup dinlemelisiniz, kötü haberlere hazırlıklı olmalısınız. Ne olursa olsun, ihtiyacınız olan herşey şu an burada, yanınızda, herşey aslında elinizde.

THE UNIVERSE WE LIVE IN

It is a great pleasure to imagine that you have read this book, up till here. It is a pleasure to imagine what you might have imagined throughout, to which places the experience of reading this book might have taken you. This section is not to glorify such an experience, nor to make you feel better about yourself or to justify the shower of words you have been accustomed to. This is rather the part to thank you dear reader. Without the image of you in my mind, I could not possibly have finished this book. Without imagining the works in the exhibition I could not have written this book. Each section is furthering one of the works in the exhibition. For the sake of clarity, each artist has received a part of this book that was written under the influence of another artist's work. Hence, each section contains an image response by each artist of the exhibition. For the sake of surprise, I shall keep the correlation list to myself. You might be well advised to find out which part relates to which work. If you ever want to share your thoughts and feelings about these lines, or the exhibition please consult the gallery to get in touch. It is already a pleasure to imagine that some of you might write me a letter someday. If you will, please, rather, send me a dream of yours and we will go from there.

YAŞAMAKTA OLDUĞUMUZ EVREN

Bu kitabı son sayfasına kadar okumuş olduğunuzu hayal etmek inanın büyük bir zevk. Okurken kendi hayal dünyanızda gezinmiş olacağınızı hayal etmek, bu kitabın sizi nerelere götürmüş olabileceğini düşünmek inanın çok büyük bir keyif. Bu kısım, bu deneyimleri övmek için ya da sizin kendinizi daha iyi hissetmeniz veya şimdiye kadar duymaya alıştığınız şeyleri size tekrarlamak için yazılmadı. Bu bölüm, size teşekkür etmek için düzenlenmiş bir sayfa sevgili okuyucu. Sizi düşünmeden bu kitabı bitirmem mümkün olmazdı. Sergideki işleri hayal etmeden bu kitabı yazamazdım. Kitaptaki her bir evren sergide yer alan bir eseri ele alarak düzenlendi. Her bir sanatçıya bu kitabın başka bir sanatçıdan esinlenerek yazılan bir bölümü verildi. Bu yüzden, her bir bölüm sergide yer alan sanatçıların bölümlere verdiği cevap niteliğinde bir imge taşıyor. Sürprizi kaçmasın diye bölümler ve imgeler arasındaki ilişkilerin listesini saklı tutacağım. Gün gelir de bu şifreyi çözerseniz ve bana sergi ile ilgili ya da ilgisiz duygu ve düşüncelerinizi yollamak isterseniz lütfen galeri üzerinden benimle irtibata geçiniz. Belki bir gün içinizden biri bana bir mektup yazar. Eğer ki, bu siz olmak istiyorsanız lütfen bana bir düşününüzü yollayın, oradan devam ederiz.